



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **ICON a.s.**, IČO 25067800
sídlem Lublaňská 1319/7, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2022, č. j. MD-13029/2022-160/4,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2022, č. j. MD-13029/2022-160/4 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 31. 1. 2022, č. j. MHMP 108039/2022/Deu (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobkyni vinnou tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) nezajistila, aby dne 15. 6. 2021 ve 12:28 hodin v Praze 2, na křižovatce ulic Legerova a Rumunská (ve směru jízdy do centra), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič dne 15. 6. 2021 ve 12:28 hodin v Praze 2, na křižovatce ulic Legerova a Rumunská (ve směru jízdy do centra) jel s motorovým vozidlem tovární značky Mercedes, registrační značky X, rychlostí 65 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení) v místě, kde obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích byla v uvedené době stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h [tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona].
3. Výše popsaným jednáním se tedy žalobkyně dopustila přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 10 odst. 3 uvedeného zákona. Za to jí byla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích za použití ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Za prvé žalobkyně v podané žalobě uvedla, že již v průběhu správního řízení namítala nesprávné skutkové zjištění ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku. Tvrdila, že v daném místě je na základě dopravní značky B20a stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Na podporu svého tvrzení označila dva důkazy, a to ohledání místa a svědeckou výpověď řidiče vozidla.
5. Podle žalobkyně nebylo vypořádání této její námítky ze strany žalovaného dostatečné a neprovedení navržených důkazů bylo nezákonné. Za absurdní žalobkyně označila odůvodnění, že důkazní břemeno bylo na její straně. Nelze jí totiž vytýkat, že neunesla důkazní břemeno, a zároveň odmítnout provést důkazy, které navrhla, aby důkazní břemeno unesla. K tomu odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63, a ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62.
6. Dále žalobkyně podotkla, že věrohodnost svědka nelze hodnotit před provedením svědecké výpovědi, protože ji nelze hodnotit jako nevěrohodnou, když nebyla vůbec provedena. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36. Žalovaný tedy dle jejího názoru pochybil, když tak učinil, přičemž toto pochybení bylo zásadní, neboť vedlo k neprovedení navrženého důkazu, na jehož provedení měla právo podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
7. Nadto žalobkyně poznamenala, že tvrzení ohledně nevěrohodnosti řidiče je zcela nepřipadné, protože řízení o přestupku řidiče vozidla již bylo pravomocně zastaveno. V této souvislosti odkázala na ustanovení § 125g zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žádné přestupkové jednání tedy nemohlo být proti svědkovi zahájeno a ten tak neměl nejmenší důvod lhát.

8. Za druhé žalobkyně v podané žalobě namítala, že nebylo prokázáno měření rychlosti Městskou policií hlavního města Prahy. Je podle ní třeba prokázat, že měření rychlosti provedla Policie České republiky nebo příslušná obecní policie, neboť ty jsou k měření rychlosti jízdy vozidel oprávněny. Ve správním spisu však není založen žádný relevantní podklad, který by prokazoval, že měření rychlosti bylo provedeno právě Městskou policií hlavního města Prahy. Oznámení o přestupku zcela absentuje a ostatní založené podklady jsou v tomto ohledu irelevantní. Konstatovala, že její námitka týkající se neprokázání měření rychlosti městskou policií nebyla dostatečně vypořádána.
9. Dále žalobkyně uvedla, že v ověřovacím listu rychloměru odkazovaném žalovaným není o Městské policii hlavního města Prahy žádná zmínka. V tomto ověřovacím listu je uvedeno, že vlastníkem rychloměru je hlavní město Praha, což naopak zakládá důvodnou pochybnost o tom, kdo měření rychlosti v daném místě realizuje. Jeví se totiž, že by tímto subjektem mohlo být právě hlavní město Praha, které vůbec není oprávněno rychlost měřit. Je proto třeba postavit najisto, zda byla rychlost měřena právě městskou policií. Následně žalobkyně poukázala na možnost, že rychlost měří nějaký soukromoprávní subjekt, se kterým si to hlavní město Praha dojednalo. Pochybnost podle ní vzbuzuje i fakt, že ve správním spisu není vůbec založeno oznámení o spáchání přestupku od městské policie.
10. V souvislosti s uvedenou námitkou pak žalobkyně odkázala na vyjádření žalovaného ze dne 14. 8. 2018, č. j. 490/2016-160/SPR/8 (správně zřejmě ze dne 5. 11. 2018, zn. 76/2018-160-SOU/3), podané v rámci řízení vedeného zdejší soudem pod sp. zn. 13 A 102/2018. Z tohoto vyjádření se podle ní přitom jeví, že systém pro měření rychlosti je provozován Technickou správou komunikací, a.s. Přestupky zaznamenané automatickými technickými prostředky tedy nejsou zjišťovány Městskou policií hlavního města Prahy, ale Technickou správou komunikací, a. s., která je soukromoprávním subjektem. Městská policie je totiž při zjišťování daných přestupků úplně posledním článkem a nelze tak tvrdit, že rychlost jízdy vozidla byla změřena právě jí.
11. V rámci třetí žalobní námítky žalobkyně namítala, že měření rychlosti probíhalo v rozporu s návodem k obsluze daného rychloměru. Tato její odvolací námitka podle ní nebyla přesvědčivě vypořádána.
12. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že spáchání předmětného skutku je třeba založit na dvou snímcích z rychloměru, na nichž bude zachyceno vozidlo přejíždějící bílou čáru, která je vyznačená na místě vjezdu do měřeného úseku a na místě výjezdu z měřeného úseku. Žalovaný však založil vypořádání její námítky na nesprávné premise, že užitý rychloměr je stacionárním rychloměrem a nikoliv rychloměrem úsekovým. Následně žalobkyně poznamenala, že kdyby skutečně byl tento rychloměr stacionárním rychloměrem, byl by úsudek žalovaného správný a přiléhavý. Daný rychloměr nicméně není stacionární, nýbrž úsekový. Neměří tedy okamžitou rychlost. K prokázání tohoto tvrzení navrhla žalobkyně provést jako důkaz vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 19. 5. 2022, zn. ČMI-2886/2022/0114, podle nějž pracuje užitý rychloměr na principu tzv. úsekového rychloměru. Vyvrací tak tvrzení žalovaného, jímž odůvodnil své rozhodnutí. Nadto žalobkyně podotkla, že žalovaný tvrdí, že bylo měřeno stacionárním rychloměrem, avšak zároveň předložil ověřovací list od úsekového rychloměru. Shromážděné podklady si podle ní vzájemně odporují a o zjištěném skutkovém stavu tak lze mít pochyby.

13. S výše uvedeným souvisela i čtvrtá žalobní námitka žalobkyně, týkající se absence kalibračního listu ve správním spisu. Žalobkyně uvedla, že již v průběhu správního řízení poukazovala na absenci kalibračního listu a namítala, že vzdálenost mezi počátkem a koncem měřeného úseku nebyla řádně kalibrována. Argumentaci žalovaného v tomto směru označila za zcela nepřipadnou, jelikož užitý rychloměr je úsekovým rychloměrem a nikoliv rychloměrem měřícím okamžitou rychlost. Z tohoto důvodu je tedy podle názoru žalobkyně nutné zabývat se délkou měřeného úseku a prokázat řádnou kalibraci vzdálenosti mezi jeho počátkem a koncem.
14. Za páté žalobkyně v podané žalobě namítala porušení ustanovení § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Zmínila, že pokud rychlost měřila obecní policie, nebylo dostatečně prokázáno, že disponovala stanoviskem od Policie České republiky, které by ji k měření rychlosti v daném místě opravňovalo. Nerozporeovala přitom, že Městská policie hlavního města Praha je oprávněna měřit rychlost vozidel na křižovatce ulic Legerova a Rumunská ve směru do centra v místě přechodu pro chodce. Nerozporeovala ani to, že rychlost jízdy byla měřena právě na křižovatce ulic Legerova a Rumunská. Rozzporeovala však, že nebylo prokázáno, že by byla rychlost měřena právě ve směru jízdy do centra a v místě přechodu pro chodce.
15. K tomu žalobkyně podotkla, že z výroku prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by byl přestupek spáchán v místě přechodu pro chodce. Přechod pro chodce navíc není viditelný ani na snímku z rychloměru, neboť ten je velmi tmavý. Na snímku se sice nachází neznámá osoba, která se zřejmě chystá pozemní komunikací přejít, avšak to na věci nic nemění. Dle názoru žalobkyně tedy lze jednoznačně učinit závěr, že v místě měření rychlosti není přechod pro chodce umístěn. Prokázáno pak nebylo ani to, že se jedná o místo určené souřadnicemi GPS uvedenými na snímku z rychloměru. Žalobkyně tak uzavřela, že rychlost byla změřena v místě, kde městská policie vůbec nebyla oprávněna rychlost měřit, přičemž obviněného z přestupku není možné trestat na základě výstupu z automatizovaného rychloměru, který nebyl pořízen v souladu se zákonem.
16. Závěrem žalobkyně vyjádřila nesouhlas s tím, aby byl na webových stránkách Nejvyššího správního soudu zveřejněn rozsudek s jejími iniciálami. Navrhla zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit jí náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 26. 7. 2022 nejprve podrobně popsal průběh předcházejícího správního řízení a stručně zrekapituloval obsah podané žaloby. Následně konstatoval, že veškeré žalobní námitky již byly žalobkyní uplatněny jako námitky odvolací. Odkázal tedy na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se těmito námitkami zabýval.
18. Dále žalovaný odkázal na odpověď společnosti CAMEA, spol. s r.o. ze dne 22. 6. 2022 týkající se fungování rychloměru UnicamSPEED, kterou si vyžádal ve věci sp. zn. 7701/2022/160 (v souvislosti s žalobou stejné žalobkyně o níž zdejší soud vede řízení pod sp. zn. 16 A 15/2022). Toto vyjádření navrhl provést jako důkaz. Uvedená společnost podle žalovaného konstatovala, že daný rychloměr je rychloměr stacionární úsekový měřící okamžitou rychlost. Dodala, že úsekové rychloměry s krátkým měřícím

úsekem měří okamžitou rychlost vozidla. Dle názoru žalovaného je tak zcela lichá námitka, že nebyla měřena okamžitá rychlost vozidla.

19. Na základě uvedených skutečností a právní argumentace tedy žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
21. Dne 21. 6. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o přestupku učiněné příslušným orgánem Městské policie hlavního města Prahy. Oznámení bylo doplněno fotodokumentací z měřicího zařízení (rychloměru UnicomSPEED, v. č. CAM12000084). Správní orgán prvního stupně dospěl po provedeném šetření ke zjištění, že dne 15. 6. 2021 ve 12:28 hodin v Praze 2, na křižovatce ulic Legerova a Rumunská (ve směru jízdy do centra), nebyly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič totiž v rozporu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích řídil motorové vozidlo tovární značky Mercedes, registrační značky X, rychlostí jízdy 65 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení) v místě, kde je obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Toto jednání bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
22. Na základě toho správní orgán prvního stupně nejprve vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla k uhrazení určené částky a posléze ji vyzval podle ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu k podání nezbytného vysvětlení. Žalobkyně reagovala na zaslanou výzvu přípisem, v němž uvedla, že dne 15. 6. 2021 ve 12:28 hodin řídil vozidlo pan R. R., nar. X, bytem X.
23. Správní orgán prvního stupně tedy zaslal označenému řidiči výzvu, kterou jej podle ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu vyzval, aby podal nezbytné vysvětlení. Označený řidič na základě této výzvy sdělil, že vozidlo řídil on osobně. Správní orgán prvního stupně následně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, které však usnesením o zastavení řízení ze dne 2. 11. 2021, č. j. MHMP 1764175/2021/Deu, zastavil, neboť spáchání skutku nebylo označenému řidiči prokázáno. Odvolání podané proti tomuto usnesení o zastavení řízení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 5. 1. 2022, č. j. MD-356/2022-160/5, a usnesení o zastavení řízení jím potvrdil.
24. Správní orgán prvního stupně tak dne 15. 12. 2021 vyrozuměl žalobkyni o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a nařídil na 20. 1. 2022. Nařízené ústní jednání se konalo dne 20. 1. 2022 v nepřítomnosti zástupce žalobkyně. Žalobkyně se dále přípisem doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 20. 1. 2022 vyjádřila k podkladům rozhodnutí. V rámci tohoto vyjádření uvedla, že nebylo prokázáno, že by v daném místě byla omezena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/h a tvrdila, že naopak byla v daném místě umístěna dopravní značka B 20a s hodnotou 70. K tomu navrhla, aby bylo provedeno ohledání místa a vyslechnut svědek, pan R. R. Taktéž žalobkyně

v rámci vyjádření namítla, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, že do spisu nebyl založen kalibrační list o minimální pojezdové vzdálenosti a že se správní orgán prvního stupně nevěnoval zjištění, zda jsou proti ní vedena další správní řízení, která by mohl sloučit do společného řízení. Závěrem ještě namítala nezákonnost samotného zahájení řízení proti provozovateli vozidla.

25. Správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně odvolání. V něm v zásadě rozvedla argumentaci uplatněnou již v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí. Nad rámec pak namítla, že nebylo prokázáno oprávnění Městské policie hlavního města Prahy k měření nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě a že nebylo prokázáno, zda rychlost měřila skutečně obecní policie. Zmínila také nesplnění zákonné podmínky k měření rychlosti dle ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž je zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
26. Nad rámec výše uvedeného obsahoval správní spis na č. l. 4 a 5 i kopii ověřovacího listu č. 8012-OL-70416-20 (dále jen „**Ověřovací list**“) týkající se rychloměru výrobce CAMEA, typ UnicamSPEED, umístěného na křižovatce ulic Legerova a Rumunská v Praze 2. Z tohoto Ověřovacího listu se podává, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při dodržování maximální povolené rychlosti. Doba platnosti ověření byla stanovena do 30. 9. 2021.
27. Dále byla součástí správního spisu i písemnost Policie České republiky ze dne 22. 2. 2021, č. j. KRPA-48370-1/ČJ-2021-0000DI, adresovaná Městské policii hlavního města Prahy. Její přílohou je seznam nazvaný „Místa k měření rychlosti strážníky MP“ (dále jen „**seznam míst k měření**“). Tento seznam obsahuje seznam míst, jež byla ve smyslu ustanovení § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích určena jako místa pro výkon měření rychlosti vozidel strážníky Městské policie hlavního města Prahy.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za účelem projednání věci a provedení dokazování nařídil jednání a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
29. Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
30. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích *smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

31. Podle ustanovení § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
32. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se *provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
33. Podle ustanovení § 1 odst. 4 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o hlavním městě Praze**“) *je hlavní město Praha samostatně spravováno zastupitelstvem hlavního města Prahy; dalšími orgány hlavního města Prahy jsou rada hlavního města Prahy, primátor hlavního města Prahy, Magistrát hlavního města Prahy, zvláštní orgány hlavního města Prahy a městská policie hlavního města Prahy.*
34. K první žalobní námitce týkající se zjištění nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě zdejší soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Žalobkyně tvrdila, že v daném místě byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h a nikoliv 50 km/h. Žalovaný podle ní neprovedl navržené důkazy, jejich neprovedení nesprávně odůvodnil a její tvrzení v tomto směru nedostatečně vypořádal.
35. Je sice pravdou, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není formulováno zcela přesně a nemusí z něj být na první pohled zcela zřejmé závěry žalovaného ohledně zjištění skutkového stavu věci. Nicméně přinejmenším implicitně z něj lze dovodit, proč žalovaný nepovažoval provádění dalšího dokazování za potřebné. Skutkový stav ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě totiž byl dostatečně prokázán podklady již založenými ve správním spisu a bylo by tak nadbytečné opatřovat podklady další. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje k prokázání nejvyšší dovolené rychlosti primárně záznam z měřicího zařízení (na němž je uvedena aktuální nejvyšší dovolená rychlost) a ověřovací list k měřicímu zařízení (viz např. bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, nebo bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 4 As 310/2021-35). Uvedená kombinace podkladů zpravidla poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Odkázat je tedy třeba zejména na fotografii z výstupu z rychloměru založenou na č. 1. 3 správního spisu, dle které byla v době měření stanovena maximální dovolená rychlost na 50 km/h, a Ověřovací list na č. 1. 4 a 5 správního spisu. Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by bylo měřicí zařízení umístěno v úseku s vyšší dovolenou rychlostí než 50 km/h.
36. Žalobkyně se navíc ohledně toho, proč má za to, že na daném místě platila jiná nejvyšší dovolená rychlost, omezila toliko na zcela obecné tvrzení o nesprávném závěru správních orgánů. Pouze zmínila, že v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou. Kde konkrétně se má předmětná dopravní značka nacházet však ani v rámci správního řízení, ani v podané žalobě neuvedla. Její námitka týkající se zjištění nejvyšší dovolené rychlosti je tedy značně obecná a nekonkrétní, neboť není opřena o individualizovaná tvrzení a konkrétní skutečnosti (srov. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-38). S ohledem na výše uvedené tak lze uzavřít, že správní orgány v projednávané věci nejvyšší dovolenou

rychlost v daném místě dostatečně prokázaly, a to na základě výstupu z rychloměru (č. 1. 3 správního spisu) a Ověřovacího listu (č. 1. 4 a 5 správního spisu).

37. Ke druhé námitce žalobkyně týkající se pochybností o tom, zda byla rychlost měřena Městskou policií hlavního města Prahy, zdejší soud předně podotýká, že z charakteru rychloměru je zjevné, že měření a pořizování snímků probíhá automaticky. Podstatné však je, kdo následně zaznamenané údaje vyhodnocuje. Nelze přitom souhlasit s tvrzením žalobkyně, že ve správním spisu se nenachází oznámení přestupku. To je v něm založeno na č. 1. 16 a podává se z něj, že daný přestupek zjistila a správnímu orgánu prvního stupně oznámila právě Městská policie hlavního města Prahy. Stejný závěr podporuje i seznam míst k měření (č. 1. 10 a předcházející správního spisu), neboť z toho také vyplývá, že na předmětném místě má Městská policie hlavního města Prahy oprávnění rychlost měřit (jak bude blíže rozebráno dále). Podle Ověřovacího listu je navíc vlastníkem rychloměru hl. m. Praha, jehož je městská policie orgánem (viz ustanovení § 1 odst. 4 zákona o hlavním městě Praze). Naopak se z žádného podkladu nepodává, že by zaznamenané údaje vyhodnocoval někdo jiný.
38. Taktéž byla tvrzení žalobkyně ohledně měření rychlosti jiným subjektem než Městskou policií hlavního města Prahy značně spekulativní a nebyla opřena o individualizované skutečnosti (srov. již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-38). V souvislosti s odkazem žalobkyně na vyjádření žalovaného v jiné věci, podle kterého je správcem zařízení Technická správa komunikací, a.s., lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36. V něm Nejvyšší správní soud dovodil, že instalaci, nastavení a údržbu stacionárních měřicích zařízení může provádět i třetí osoba. Předmětná námitka tedy není s ohledem na výše uvedené důvodná, neboť ve správním spisu se nacházejí podklady, jež v dostatečné míře prokazují, že měření bylo provedeno právě Městskou policií hlavního města Prahy.
39. Co se týče třetí námitky žalobkyně ohledně měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze daného rychloměru, musí zdejší soud konstatovat, že ani tato není důvodná. Žalobkyně totiž založila svou námitku především na závěru, že nebyl použit rychloměr měřící okamžitou rychlost, což dokládala vyjádřením Českého metrologického institutu ze dne 19. 5. 2022, zn. ČMI-2886/2022/0114, které zdejší soud provedl při jednání jako důkaz. Z tohoto vyjádření vyplynulo, že rychloměr výrobce CAMEA, spol. s r.o., IČO 60746220, typu UnicamSPEED, pracuje na principu tzv. úsekového rychloměru. Z této skutečnost však ještě nelze dovozovat, že by předmětným rychloměrem nemohla být měřena okamžitá rychlost. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje na opatření obecné povahy ze dne 19. 5. 2010, č. 0111-OOP-C005-09, vydané Českým metrologickým institutem pod č. j. 0313/005/09/Pos, které bylo taktéž provedeno jako důkaz při jednání. Toto opatření obecné povahy vymezuje v bodě 1.4 pojem úsekový rychloměr. Ty dělí na rychloměry s krátkým měřicím úsekem (měřící okamžitou rychlost) a rychloměry s dlouhým měřicím úsekem (měřící průměrnou rychlost). Dále zdejší soud provedl při jednání jako důkaz i žalovaným zmíněné vyjádření společnosti CAMEA, spol. s r.o., IČO: 60746220, ze dne 22. 6. 2022. Z toho se podává, že rychloměr UnicamSPEED lze považovat za stacionární, jelikož je instalován na pevném stanovišti, kde se také metrologicky ověřuje. Zároveň uvedený rychloměr měří okamžitou rychlost s využitím principu úsekového rychloměru s krátkým měřicím úsekem. Jedná se tedy o stacionární úsekový rychloměr, který měří okamžitou rychlost. Obdobné se podává i

z odpovědi na žádost o doplňující stanovisko Českého metrologického institutu ze dne 23. 6. 2022, zn. ČMI-3838/2022/0114, kterou zdejší soud taktéž provedl jako důkaz. Podle ní je rychloměr UnicamSPEED rychloměrem úsekovým, který však umí měřit rychlost na natolik krátkém úseku, že změřená rychlost je *de facto* rychlostí okamžitou. Zároveň jde o rychloměr stacionární, jelikož je instalován trvale na jednom místě a není přenosný. Uvedené vlastnosti rychloměru se tak vzájemně nevylučují.

40. Z provedených důkazů tedy lze učinit závěr, že předpoklad žalobkyně, že nedošlo k měření okamžité rychlosti, je chybný. Naopak nedošlo k měření průměrné rychlosti vozidla úsekovým rychloměrem a měřena byla právě rychlost okamžitá. Nebylo tak na místě opatřovat dvě fotografie (vjezdu vozidla do měřicího úseku a výjezdu vozidla z měřicího úseku). Ostatně sama žalobkyně v podané žalobě připustila, že pokud by bylo měřeno stacionárním rychloměrem (na mysli měla zřejmě rychloměrem měřícím okamžitou rychlost), byl by závěr žalovaného správný. V projednávané věci skutečně k měření stacionárním rychloměrem měřícím okamžitou rychlost došlo. Závěry žalovaného v tomto smyslu tak lze označit za správné a tvrzení žalobkyně za vyvrácené.
41. Na výše uvedené závěry týkající se typu a vlastností rychloměru UnicamSPEED odkazuje zdejší soud i v souvislosti se čtvrtou žalobní námitkou žalobkyně týkající se absence kalibračního listu ve správním spisu. Znovu je třeba podotknout, že použitým úsekovým rychloměrem byla v projednávané věci měřena okamžitá rychlost vozidla a nikoliv průměrná rychlost v daném úseku. Na č. l. 4 a 5 správního spisu je pak založena kopie Ověřovacího listu k předmětnému rychloměru vydaného Českým metrologickým institutem. Zdejší soud na tomto místě znovu zdůrazňuje, že rychloměr byl podle Ověřovacího listu ověřen jako stanovené měřidlo s tím, že jej lze používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při dodržování maximální povolené rychlosti. Doba platnosti ověření byla stanovena do 30. 9. 2021.
42. Takový ověřovací list je přitom třeba považovat za veřejnou listinu, u níž se presumuje správnost (viz např. bod 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2022, č. j. 7 As 342/2020-30). V této souvislosti zdejší soud odkazuje i na závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „*vydá-li ověřovací list subjekt k tomu oprávněný v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není důvod o správnosti ověřovacího listu pochybovat. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost.*“ V projednávané věci žalobkyně žádné takové konkrétní skutkové či právní důvody neuvedla. Omezila se pouze na zcela obecné tvrzení o tom, že délka měřeného úseku nebyla řádně kalibrována. Je tak třeba vycházet z toho, že předmětný rychloměr byl k provedení měření rychlosti použitelný, neboť byl řádně autorizován Českým metrologickým institutem. Čtvrtá žalobní námitka žalobkyně tedy taktéž není důvodná.
43. Konečně zdejší soud neposoudil jako důvodnou ani pátou žalobní námitku týkající se neprokázání měření rychlosti v souladu s ustanovením § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích. Na tomto místě je třeba předeslat, že z bodu 127 seznamu míst k měření vyplývá oprávnění Městské policie hlavního města Prahy měřit rychlost na křižovatce ulic Legerova a Rumunská, směr do centra, v místě přechodu pro chodce. Rychlost jízdy přitom byla změřena právě na křižovatce ulic Legerova a Rumunská. To ostatně žalobkyně v podané žalobě nerozporovala. Poukazovala však na to, že nebylo

nijak prokázáno, že k měření došlo ve směru jízdy do centra a v místě přechodu pro chodce.

44. S tímto závěrem žalobkyně se však zdejší soud nemůže ztotožnit. Místo provedeného měření rychlosti jednoznačně vyplývá zejména z fotografie, jež byla výstupem z rychloměru (č. 1. 3 správního spisu). Na této fotografii je místo jednoznačně identifikováno jako křižovatka ulic Legerova a Rumunská, směr I. P. Pavlova, což je směr do centra hlavního města Prahy. Na fotografii je také jednoznačně zřetelný přechod pro chodce (vodorovná dopravní značka vymezená pod číslem V 7a v příloze č. 8 k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), který vozidlo v době měření přejíždí. Není pravdou, že by na fotografii tento přechod pro chodce nebyl viditelný, jak tvrdí žalobkyně. Umístění rychloměru na daném místě se nadto podává i z jeho Ověřovacího listu. Z ničeho tedy nevyplývá, že by byl rychloměr umístěn v rozporu se seznamem míst k měření. Není přitom rozhodné, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyl přechod pro chodce zmíněn. Spekulace žalobkyně tak nemohou nic změnit na správném závěru žalovaného ohledně prokázání měření na místě, kde je Městská policie hlavního města Prahy oprávněna rychlost vozidel měřit.
45. Nesouhlas žalobkyně se zveřejněním rozsudku v této věci s osobními údaji na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud nepovažoval za žalobní námitku, neboť se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Tímto nesouhlasem se tak blíže nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 2. května 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce